

NOGLE KENDTE DANSKE SANGE, SOM VI ALLE SYNGER

Den danske sang er en ung, blond pige,
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige,
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang, når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en sagatone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da Danmark, lad hjertet tale,
ti hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergale,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden dröner sit höjtidskvad,
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen löfte sig ung og glad!

Carl Nielsen - Kai Hoffmann

Du danske mand! af al din magt!
syng ud om vor gamle mor!
En krans af hav og fjord blev lagt
om huset, hvor hun bor:
Mod grønne, side strande
går stærke, stride vande,
og over kornets guldglans
∴ står vikingestenen vagt. ∴ ∴

Syng ud, - og sorg fra fortids nat
bli'r smil på hver glædesdag,
vor himmel skifter farve brat,
men aldrig folkets flag.
Som Danmarks blide kvinder
har röde-hvide kinder;
så lyser livets friskhed
fra frihedens dyre skat.

Vort gamle land! af al vor magt!
vi öger din rigdoms ring,
går fremad sejgt og uforsagt,
om ej i store spring.
Og furer ploven landet,
så skurer kölen vandet:
Stöt står den danske sömand
på havet sin vikinge-vagt.

Carl Nielsen - Holger Drachmann

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge
og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder -
hvor lyst! hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn -
da vendte mangan påny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
hvor smiler fager
den danske kyst!

Der driver höduft med krydret vind.
Igennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skönt fortøner
sig sø og strand!

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter - forglem dem ej!
i arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

Oluf Ring - Johannes V. Jensen

I alle de riger og lande,
hvorhen jeg i verden fo'r,
jeg fægted med åben pande
for, hvad jeg for alvor tror.

En örn var mit hjælmemærke;
på brynjen stod korsets tegn.
På skjold bar jeg löverne stærke
i hjerternes milde hegn.

Når mænd jeg kasted min handske,
opslog jeg min ridderhjälm;
de så, jeg var Holger Danske
og ingen formummet skälm.

Vil dansken i verden fægte,
men dölger åsyn og navn,
jeg véd, hans ånd er ej ægte, -
jeg tager han ej i favn.

Gebauer - Ingemann

Jeg elsker de grønne lunde
med tonernes vuggende fald;
jeg elsker de blanke sunde
med sejlernes tusindtal.

Jeg elsker hver dal, hver banke,
med kornets bölgende flugt,
hvor flittige hænder sanke
af arbejdets gyldne frugt.

Forstummed hver röst i skoven,
og falmed hver gylden frugt,
faldt nat over mark og voven,
jeg fandt det dog lige smukt.

Men end er der sang i skoven,
højt bölger det røde flag;
end er der en Gud for oven,
der råder for Danmarks sag.

A. Möller - J. Helms

Jeg er havren. Jeg har bjælder på,
mer end tyve, tror jeg, på hvert strå.
Bonden kalder dem for mine fold.
Gud velsigne ham, den bondeknold!

Jeg blev sået, mens glade lærker sang
over grønne banker dagen lang;
humlen brumled dybt sin melodi,
og et rylefløjt gled ind deri.

Mens i dugg jeg groede fod for fod,
groede sangen sammen med min rod;
den, som ydmyg lægger øret til,
hører lærkens triller i mit spil.

Jeg er havren. Mine bjælder går
over lyse vange år for år,
ringler om, hvor sang og kærve gror
herligt sammen på den danske jord.

Axel Agerby - Jeppe Aakjær

Jylland mellem tvende have
som en runestav er lagt,
runerne er kæmpegrave
inde midt i skovens pragt
og på heden alvors-stor,
her, hvor örknens luftsyn bor.

Jylland, du er hovedlandet,
Højland med skov-ensomhed!
Vildt i vest med klittag sandet
løfter sig i bjerges sted.
Östersö og Nordhavs vand
favnes over Skagens sand.

Heden, ja, man tror det næppe, -
men kom selv, besé den lidt:
lyngen er et pragtfuldt tæppe,
blomster myldre milevidt.
Skynd dig, kom! om føje år
heden som en kornmark står.

Jylland mellem tvende have
som en runesten er lagt,
fortid mæle dine grave,
fremtid folder ud din magt;
havet af sit fulde bryst
synger höjt om Jyllands kyst.

P. Heise - H. C. Andersen

Kom Maj du söde milde,
gör Skoven atter grön,
og lad ved Bæk og Kilde
Violen blomstre skön.

Hvor vilde jeg dog gerne,
at jeg igen den så.
Ak, kære Maj, hvor gerne
igen i Heiömrök gå.

W. A. Mozart -
C. A. Overbeck

Som en rejselysten flåde
ankret op ved Jyllands bro
under vejr's og vindes nåde
ligger landet dybt i ro.
Hårdt går hav mod bro og stavn,
möder Danmarks stille navn.
Hör, hvor blidt det klinger
Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit navn, som söd musik,
blödt på hvide vinger.

Carl Nielsen
Helge Rode

Slutsang: Der er et yndigt Land,
det står med brede Böge
/nær saltén Österstrand/
Det bugter sig i Bakke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
/og det er Frejas Sal/

Og gamle Danmark skal bestå
så længe bögen spejler
/sin Top i Bölgen blå/

H. E. Kröyer - Öehlenschläger